

Khách hàng của ông Tâm Trùng là những người nổi tiếng trong giới thể thao, ca sĩ, và các xßng ngôn viên truyền hình...

WESTMINSTER (NV) - Dù “navigator” báo đßn nßi rßi, tôi vẫn loay hoay chưa nhìn thấy đßc đâu là cái nhà may mà nhiều nhân vật nổi tiếng trong giới ca sĩ, thể thao nhà nghề của Mỹ thường tìm đến để đặt may cho mình những bộ vestß ngßy.

Tâm Trùng, thợ may của những người nổi tiếng. (Hình: Ngác Lan/Ngái Vißt)

Bßi đó là một khu thợ may mới nhất, chuyên mßi tßm, khá cũ kỹ nằm trên đßng Goldenwest, gần góc Westminster. Để a mßt nhìn qua nhìn lßi nhiều lßt, tôi mới phát hiện ra đßc cái bßng hißu khiêm tốn của tiệm may Tam Tailor nằm phía trên lßu. Tiếp tôi tßi tßm chuyên may áo sơ mi và đß vestß, vào lúc 9 giờ sáng là một người đàn ông cao chừng 5 feet 6, ngoài 70, dáng gßy gßy, đeo kính gßng vàng, áo sơ mi xanh, quần kaki tßm tßt. Ông có giọng nói nhẹ, tiếng người Qußng Nam, thân thiện. Người đàn ông đó chính là Tâm Trùng, thợ may của không ít người nổi tiếng trong giới thể thao, ca sĩ, và các xßng ngôn viên truyền hình của đài số 4, số 9, như Edwin Moses, Jaret Wright, Rod Stewart, Eric Johnson, Will Downing, Emmanuel Lewis.

Rách quá nên đi học nghề may

“Khoßng năm 1952, làng Lß Trßch quê tôi, ở Qußng Nam, đói rách quá. Khi đó tôi có một người bạn cùng xóm. Bạn tôi nói nếu thoát khỏi làng này, nó sẽ đi tìm học làm nông nghiệp để kiếm cơm, trước là cho mình ăn, sau là giúp người khác. Tôi thì nghĩ, ‘mß, rách quá như vậy thì tôi đi học nghề may cho rồi.’” Ông nhớ lại nguyên nhân để a đßy ông đến với công việc may vá. Thời là tußi 15, ông Tâm khẩn gßi đi tìm ông bác ở Qui Nhơn, tên Trßng Quý Thích, một thợ may xßa chuyên may đồ cho lính ngß lâm quân, sau đó chuyên may đồ cho Tây, đß học nghề. “Vài năm sau, tôi lại vô Sài Gòn học tiếp. Tôi học việc ở một tiệm may số 52 đßng Tß Do. Đây là nhà may của những người tß Bắc di cư vô. Ban ngày học việc, ban tối tôi đi học thêm tiếng Anh.” Người thợ may kể. Sau khi thành nghề, ông Tâm “trở lại Qui Nhơn mở một tiệm may lớn hơn,” và “do biết chút ít tiếng Anh nên nhiều số đoàn Mỹ đóng ở đó đến hỏi vô tiệm đồ may đồ”. Ông cười hßnh, nói vßa đß nghe, “Lúc đó đß kiếm tiền lớn. Một hai triệu một tuần mà

tôi đã làm được căn nhà lớn 3 tầng.”

Khách hàng của ông Tâm Trùng, những người nổi tiếng trong giới thể thao, ca sĩ, và các xäng ngôn viên truyßn hình của đài sß 4, sß 9...

nhß Edwin Moses, Jaret Wright, Rod Stewart, Eric Johnson, Will Downing, Emmanuel Lewis, đßi football Pittsburgh Steelers, v.v. (Hình: Ngác Lan/Ngái Viãt)

Tháng 10 năm 1980, ông Tâm “đăng ký” theo dißn ngái Hoa đß đi vßt biên, lấy tên là Trùng Mußi - đây cũng chính là lý do vì sao nhßu ngái Mß vßn gọi ông là “Muoi”. Nhßu năm đßu Mß, ông vßn mang tên trên giấy tờ là “Mußi Trùng”. Đßn khi vào qußc tịch, “Tôi mới đßi lßi đßc thành Tâm Trùng.” Gßn mßt năm rßi trßi tßn Hßng Kong, ông Tâm vßn thß hißn khả năng may vá của mình bằng cách “lßt đß chißc dép lên làm bàn cßt, vô trßm xá xin kim chß của mßy ngái y tá, cùng nhßng chißc váy mà hß bß, rßi may thành qußn short cho mßy anh thanh niên trong trßi mßc”. “Bßi lúc đó có ai có đß đßc gì đâu. Vßy mà mßi ngày tôi cũng may tay nhß vßy đßc 2 cái đó.” Ông lßi cßi mßt cách thú vß khi nhß lßi chuyßn xßa.

Cß may trên đßt Mß

Sang Mß, ông Tâm vô trßng Orange Coast College học đß bißt thêm tißng Anh, đßng thßi học thêm các lßp may có trong trßng. Khi nhßn ra ngái sinh viên mßi này thßc sß đã là mßt thợ may giỏi, nhßng ngái trßng giới thiệu cho ông mßt khách hàng là lußt sß. Rßi ông lußt sß này lßi giới thiệu thêm cho ông nhßng ngái khách khác. Nhßng ngái trßng OCC còn hßng đßn ông nên tìm đßn “nhßng khu nhà giàu hßi xem hß có may đß không”. “Tôi đßn lßm. Tôi lái chißc xe cũ rích, đßn gõ cửa nhà hß nói rßng tôi mßi tßi, hß có đß đßt chß, đß rách cßn vá, hay có cßn may đß gì không, cái gì tôi cũng làm đßc hßt.” Ngßi đàn ông gßy gßy ngoài 70 này đßng nhß rßt vui khi nhß lßi nhßng năm đßu khó khăn của mình trên đßt khách. Ông nói, “Khi xâm nhßp đßc vào nhßng ngôi nhà đó thì ngái này lßi giới thiệu cho ngái kia, khách của tôi tß xßa giß không có ngái Viãt.” “Tôi thßy, ßa sao làm có tißn đßc đß vßy nè,” ông lßi cßi. Theo lßi giới ý của mßt khách hàng, ông đßn xin làm thợ may cho mßt tißm may lớn ở khu South Coast Plaza. Ông Tâm kß, mßt lßn, có ngái khách tßng là lính bißt kích Mß tham chißn ở Viãt Nam đßn tißm thợ. Trông thßy ông, ngái khách hßi, “Có bißt ăn nßc mßm không?” Dĩ nhiên ông trß lßi, “Có”. Ngßi cßu lính Mß theo ông vß nhà cho bißt. “ßng nhìn gia cßnh thế thßm của tôi lúc đó, ßng nói cß yên tâm sang đßn Mß thì đßng lo gì nßa.” Hai ngày sau, vß khách trß lßi “đùm đß lßng thợ cß thợ” cho ông. Chßa hßt, “sau đó ßng đßn ngái bßn của ßng đßn may đß”. Ngßi

Bên đó chính là vốn dĩ của viên thợ may nổi tiếng của Mĩ Edwin Moses. Ngái thợ may này, “Khi nhìn thấy Edwin Moses, hàng xóm chủ ý tôi chấp hình lung tung thiên hãt mà tôi thì không biết chuyện gì. Tôi đâu có biết ông là ai.” Ông chủ biết kích Mĩ và Edwin Moses, ngái vốn dĩ viên thợ may không biết bao nhiêu là huy chương vàng trong các kỳ thi vận hội, đi mua vải và dệt những thợ may giỏi Việt này may cùng lúc “bên mặt mặt may đẹp,” dù khi đó ông Tâm lập nên tiệm may của mình “chỉ tốn có \$90, gồm cái bàn dệt cũ, cái bàn ủi, cái màn treo cho thợ dệt, và chiếc máy may, tất cả đặt trong garage”. “Đó nhß là một cơ hội cho tôi.” Ông Tâm nói. Hải lòng với những bức tranh phßc của mình, Edwin Moses lập tức thißu cho ông những ngôi nhà vốn dĩ thợ may khác của ông ta.

Thợ may cho những ngôi nhà nổi tiếng

Theo lời kể của ông Tâm, mấy năm sau, có ngái từ Los Angeles đến mời thợ may chuyên lo trang phßc cho ca sĩ Rod Stewart tìm ông hỏi “Ông có làm được không.” “Cái gì tôi cũng làm được,” ngái thợ may trả lời. “May đồ cho ca sĩ Rod Stewart đâu chừng một năm thì tôi mua được cái nhà. Lý nhà đó làm tiệm may tiếp.” Ông nói. Khi có nhu cầu ngái nổi tiếng biết đến thợ may Tam Truong hay Muoi Truong, theo lời khuyên của họ, ông không may ở nhà nữa mà đi thuê một chỗ mới, có treo biển ngß hoi. “Đó là năm 1991, tôi gần luôn với tiệm này đến giờ.” Ông nói với tiệm may cũ mang tên Tam Tailor của mình trên đường Goldenwest. May trang phßc cho những ngôi nhà nổi tiếng, những ngôi nhà giàu, không thợ may nghĩ với chuyên khách sạn đến tiệm may, mà phần lớn, ngái thợ may sẽ “bay” đến nơi họ ở. Chính vì vậy nên “khßp nơi mà tôi đi gần hết rồi, đi theo những đội thể thao như Pittsburgh Steelers đến may cho các cầu thủ, rồi đi qua England, Paris, Japan... khi những gia đình giàu có thích các đám cưới thì mình cũng đi theo làm đồ, thợ dệt. Cũng đã sang Nigeria và South Africa đến may đồ cho gia đình phó tổng thống bên đó”.

Ông Tâm Trùng bên chiếc bàn cũ trong tiệm may cũ ở trên đường Goldenwest, thành phố Westminster. (Hình: Ngác Lan/Ngái Viãt)

“Đi may như vậy, chú phải mang tất cả với vóc, máy may, với lißu theo à?” Phóng viên Ngái Việt hỏi. “Không. Thợ may thì mình đã có sẵn đồ trước, mình may mang theo. Đến đó chỉ thợ và chỉnh sửa, nếu cần thôi. Có khi đi đo rồi với may và gửi sang.” Ông cho biết. Những khách hàng nổi tiếng của mình, có ngái ông biết tên, có ngái không nhớ tên, ông chỉ có thể nhớ đến vài ngôi nhà tiêu biểu như Edwin Moses, Jaret Wright, Rod Stewart, Eric Johnson, Will Downing,

Emmanuel Lewis, các thành viên của đội football Pittsburgh Steelers, v.v. Ông Tâm kể câu chuyện mà “trong đời nhàn nhàn”. Một lần, có một người khách đến tìm “mặc quần jean, áo thun, nhìn đẹp lắm”. Vị khách nói có người gì thiêu anh ta thôi, và xong là Phil Ivey, vua đánh bài. “Người này có gì tốt không may cho người may chủ bài. Tôi đưa hàng tốt cho người xem mà trong bóng cờ nghĩ lắm. Người có biếu đồ và may đi.” Ông kể. Khi nghe ông nói giá khoảng \$2,000 cho một bộ, vị khách kêu may 10 bộ, “rồi đi mua tiêu”. “Tôi chỉ người biết trả trắng mây gió gì. Thì cũng có đồ thôi. Hai ngày sau, có người mang tiền đến. Tôi may xong, cũng chỉ người biết đâu mà giao. Chỉ thấy là sau đó tự nhiên có người đến lấy. Tay chân bài họ của người đâu mà quá trời!” Ông cười. Có lần, “đùng một cái ông Phil Ivey này hỏi tôi có đi Las Vegas được không. Tôi nói được. Tôi mang theo hết các mẫu vải ra phi trường, có người của người lo hết mọi thứ. Đến Las Vegas thì ra là có một tí của đó của gia đình người. Đồng lắm. Người kêu tôi đo may hết cho mọi người.” Ông Tâm kể, ông đo từ 5 giờ chiều đến gần 1 giờ sáng mới xong. “Lúc đó tôi muốn ngủ nghiêng ngủ ngửa rồi. Tôi tính hết \$100,000. Người kêu nhiều quá. Tôi nói thôi thì muốn đưa bao nhiêu đưa. Người nói may vài thứ thôi, và đưa tôi sáu sáu triệu ngàn. Người kêu yên tâm đi ngủ, hôm sau người cho xe chở tôi về nhà.” Ông Tâm thích thú kể lại chuyện một trong những vị khách của mình. “Một bộ veste chú may hết bao nhiêu và rồi hết bao nhiêu?” Tôi hỏi. “Một bộ hết là \$6,000, rồi hết mà tôi trả người may là \$650. Đó là tôi chỉ may bộ người trả giá người ta thôi.” Chỉ tìm Tâm's tailor cho biết. “Người khách may nhiều nhất mà tôi làm bao nhiêu bộ?” Tôi lại hỏi. “Cũng trên 20 chục bộ.” Vả nói, ông Tâm vả kéo ra một trong những quyển sổ đặt hàng của ông. Lướt nhìn sơ qua, tôi nhận thấy, một người khách may áo sơ mi đã đặt không biết bao nhiêu là mẫu vải, mà theo chỉ tìm, mỗi yard không dưới \$40. Ông cũng chỉ tôi xem những mẫu vải có giá khoảng \$300/yard, có loại rẻ hơn khoảng \$150/yard dùng để may đồ veste. Có những loại đắt tiền có thể trên \$1,000/yard. “Có ông ca sĩ muốn trên những sơ có thể thoải mái tên của người thì mình phải order vải, nhiều khi 3 tháng mới có.” Ông cho biết. Những chiếc áo đang treo trên tìm chỉ giao cho khách, ngoài miệng “mặc” tên tìm đính bên trong phía trái áo, còn có thêm một mặt của, đính bên phải, là tên của chủ nhân chiếc áo. Khách của ông Tâm, ngoài giới thể thao, ca sĩ, còn lại là những luật sư, giáo sư, bác sĩ, những người buôn bán nhà. Ông chỉ vào những chiếc thùng giấy đặt đầy đồ nhà, nói, “Đó là những hộp đồ người may đồ.”

“May đến khi nào chủ thì thôi”

Theo lời người thợ may già đến kinh nghiệm này, đồ may một bộ veste đẹp, “quan trọng là khi khách nói may như thế nào thì con mắt mình đã ở trong cửa sổ họ rồi”.

Tìm may Tam Tailor, nơi biết rõ nhu cầu những người nổi tiếng. (Hình: Ng c

Lan/Ngái Viãt)

Ông Tâm nói qua vẻ nháng kinh nghiệm mà ngái thời may của nhá viãc ngoài nhìn ra đác cá thá hình dáng ngái khách, còn phái biãt khách mặc đá vest đó cho chuyán gì. “May cho ngái trong ban nhác, ca sĩ, khác với may cho ông giáo sĩ dáy hác, khác với may cho ông luật sư hay nháng ngái làm xáng ngôn viên truyán hình.” Mái ngái mái nghá có nháng hoát đáng, cá đáng, đáng tác khác nhau, phái mang cho thích hợp thì chiác áo nhìn mái đáp. “Ngoài chuyán may ra, chú còn có thú giái trí nào không?” Tôi tò mò. “Không có gì hát.” Ông trá lái ngay láp tức. “Đáu tôi lúc nào cũng chá có ba cái với sĩ thôi.” Tuy nhiên, vài giây sau, ngái thời may lái nói, “Thác ra tôi thích nghe tin tức. Nghe tin tức của Má và đài Viãt Nam thì nghe Đá Dzáng ??? nói chuyán. Hôm nào ông Đá Dzáng nói trên đài tôi cũng canh nghe. Hôm nào bá trá, nghe không đác thì tháy không vui.” Ông nói ông có 4 ngái con, nháng không ai theo nghá ông hát. Ông cũng không nhán hác trò nào hát vì “giá đâu mà dáy”. Tiám Tam Tailor mặc của 7 ngày mất tuán, “má tá rát sám và có khi đóng rát trá đán 1, 2 giá sáng” và “không của biãt đán ngày nào là lá Tát gì hát”. Cho nên, chá trá khi ông đi đo, thá quán áo cho khách & nháng nái xa, thì lúc nào ông cũng có mát & tiám. Đó là niềm vui của ông. “Vui nhát là sau khi chiác áo hoàn tát, khách mặc vào rồi i ngám nhìn trong kiáng và cái. Lúc đó mình tháy vui lám!” Ông thá lá.74 tuái, ngái thời may này của bao giá nghĩ đán chuyán với háu, “Tôi của bao giá nghĩ đán chuyán retire, làm đán khi nào chát thì thôi. Dân Quáng Nam, cô biãt mà, ngái nào đã làm thì làm chát bá, làm đán chát thì thôi.” Có mát đáu ông Tâm nghĩ, “Tôi là mát ngái Viãt Nam, tôi cháy theo ngái Má đá kiám đáng tián, kiám sá hiáu biãt trên đát Má. Giá đây nác Má này chá nào tôi cũng lái hát rồi, ngái nào tôi cũng biãt rồi. Giá tôi nghĩ thôi mặc rồi gì bây giá nên làm với ngái Viãt cho vui.” Và qua hai ngái khách Viãt đáu tiên, ngái thời may nái tiáng này nhán ra rằng, “May cho ngái Viãt sao mà dá đáp quá!”